

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3658/2019
28.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљко Караклајић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - МУП-Управа за ванредне ситуације у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 779/19 од 23.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.11.2019.године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 779/19 од 23.05.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 779/19 од 23.05.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 2002/17 од 24.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО, за период од 27.04.2008. године до 31.12.2010. године, по стопама важећим на дан уплате, и то на појединачне месечне новчане износе ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да надокнади тужиоцу трошкове поступка у укупном износу од 47.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана од правноснажности одлуке.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 779/19 од 23.05.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе странака и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 2002/17 од 24.12.2018. године.

Против другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Тужена се позвала на одредбу члана 404. ЗПП, због потребе заузимања става о правној природи спорног односа и у вези са тим надлежности суда.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18– у даљем тексту: ЗПП).

По члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, нити правна питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе јер се уз ревизију и не прилажу супротне одлуке у истој или сличној чињеничноправној ситуацији. Надлежност су судови засновали на Закону о уређењу судова. Исти закон прописује обавезу пружања судске заштите у случајевима повреде права из радног односа, какво је право на уплату доприноса као интегралног дела зараде коју прописује Закон о раду. Апсолутна ненадлежност суда санкционирана је битном повредом из члана 374. ст. 2. т. 2. ЗПП која није прописана као разлог за дозвољеност посебне ревизије.

Са изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Тужба је у предметном спору поднета 06.11.2017. године. У истој није означена вредност предмета спора. Тужилац је обавезан на плаћање таксе за тужбу у износу од 2.500, 00 динара, што одговара вредности предмета спора од 15.000,00 динара.

Одредба чл. 403. ст 3. ЗПП прописује да ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора очигледно испод законом прописаног ревизијског, ревизија тужене није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. ЗПП, ревизијски суд је ревизију тужене одбацио као недозвољену и одлучио као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић